

Finne-Gubbens wiſa.

Finne-Gubbens fråga?

1. Sköna jungfru, lilla wänsko,
 Hör på finnegubbens tal,
 Mino prata uppå finsko,
 Ar ni nu åt gubben fal?
 Så will mino till er fria,
 Wackra jungfru ge mig ja.
 I min håg mån' jungfrun klia
 Ty will mino fino ha.

2. I skull ej i Finland swälta
 Mino gå i go för det,
 Uti panno sku wi smälta
 Björnafett och ifter med,
 Doppa med de fura limpo
 Steka rofwor natt och dag
 Åta rofwemos och klimpo,
 Lefwa som i gästbådslag.

3. I skull ej i Finland frysa
 Eller ha af köld nå'n harm;
 Björnskins-fäll och luden mössa
 Sku' er wärma på min arm,
 Harskins-ſtrumpor, Mårdskins-wantar,
 Wargskinströja, Lapplands ſkor.
 Kringom halsen Räſwe-rompa
 Bruka mino der jag bor.

4. Sköna jungfru hafwer mycket
 Godt att få i Finneland.

Låt mig komma i ert tycke
Räck mig er snöhwita hand,
Så blir gubbens fäker goda
Segla hem på skutan sin,
Säga så för far och mora
Jag fick lilla wänko min.

Jungfruns svar.

1. Nej fåfängt har du dig inbillat
Att en unger jungfru will,
Gammal gubbes tillbud gilla,
Nej, jag är för god dertill.
Under du så djerft törs våga
Dig att fria juist till mig
Förrän du en klok fick fråga
Om det skulle rimma sig.

2. Åch! den mat som du tillreder
Lär wäl smaka underlig
Annorleds är mina fader,
Mos och klippar sjelf åt dig:
Nej gubbe, haf din sura limpa,
Doppa ifter bäft du will.
Då war jag som du en simpa
Om jag dig skall höra till.

3. Tänk den gamla stutapellen
Ber mig sofva på sin arm,
Och will under Björnskins-fallen
Trycka mig intill sin barm.
Nej om ingen Karl mer wore
Kringom hela verldens ring,
Jag likwäl dig toker store
Hölle just för ingenting.

4. Han will ge mig Harfskinsstrumpor,
Åch! jag kan juist bli swa sjuk;

Och om halßen Räfwe-rumpor,
Dertill har jag nättelduf.
Harfskinsstrumpor dig n il passar,
Som är gammal, fall som sten;
Silkesstrumpha bättre passar
Ån ett Harfskin på mitt ben.

5. Fria du man till din finska,
Hon kan stå dig bättre an;
Som kan prata din Latinfa
Med den du bäft sämjas kan.
Sätt på henne wargfins tröja
Ja om du will Lapplands skor;
Men mitt sinn skall aldrig böjas
Efter modet der du bor.

6. Segla nu hem på din skuta
Se'n du fått behörigt svar,
Du kan sjelfver se och sluta
Att du är en djerfwer karl,
Som törs våga mig begära,
Dumma jöns som intet ser.
Min person skall bli en ära
För en hurtig kawaljer.

1. O tyfta erfamhet, hvor skall jag näjen finna,
Bland sor, som ingen wet, skall mina dar försvinna;
Ez öördta tung som sten, mig möter hwart jag går,
Bland tuisen finns knappt en, som kärlek rätt förstår.

2. Ett rent och redbart sinn' är allt hwad dyg-
den skänker.
Och så en trogen wän, som wet hwad hjertat tänker;
En sådan trogen wän är mycket mer än rar,
Hwar skall man finna den som dessa dygder har.

3. Emellan dig och mig det tändes upp en låga,
Det tändes upp en eld som är en daglig plåga;

Hur jag skall dämpa den vett jag alls ingen rå';
Jag succar till min graf, om jag dig ej kan få.

4. Det är den tyngsta sorg, som jorden kunde
bära,
Att jag skall mista bort min allra hjertans kärna;
Det är den tyngsta sorg, som solen öfvergår,
Att jag skall ålfska den, den som jag icke får.

5. Had' jag dig aldrig sett, tillfreds har jag då
varit,
Men dina ögon blå, de hafwa mig bedragit.
Ufrån min födselstund allt intill denna tid
Här jag ej annat tänkt, än du skall bli min wän.

6. Jag såg ett litet Lamm, uppå en branter
flippa
Och falska väfwen sprang, men Lammet ville dricka.
Men se det trogna Lamm, som nu få narratwardt —
Ja, så är goßars lag att narra flickor snart.

7. Nu har du omvänt dig, nu har du ändrat
finne,
Nu har du ändrat dig, har svek och falskhet inne;
Din tunga är ett swärd som hugger djupa sår,
Du ställer dig mot mig som ulfwen mot ett får.

8. Adjö min lilla wän, jag önskar dig god lycka;
Fast jag mång' tårar fällt på detta papperstycke;
Den första wän som jag i werlden ålfskat har,
Den sista blir ock du till desj jag läggs i graf.

Sophie, will du en wandring med mig göra
Igenom lifwets obekanta land?
Wälan, jag lofwar dig så säkert föra,
Räck mig med full förtrolighet din hand.

Jag har dig sett, du har förtjust mitt hjerta,
Jag succar, rörd, hvar gång jag hör ditt namn.

Ett enda ord från mitt beklämda hjerta,
Låt mig få inneslutas i din famn!

Jag fattig är, och kan dig ej begära,
Jag endast blott begär ett svar så ömt.
Wore jag född att hjertat med dig dela,
Då wore jag frälst och allt mitt qval war glömt.

Kom goda du! att några blommor vtra,
Då blott förtjena wi hvarann!
Ty oskulds rodnad på din panna hvilar
Och blygsamheten brinner på din kind.

O, grymma saknad! se nu hwad jag lider
Och se hoppet du beröfwat mig.
Må, se mitt hjerta, hur det alltid quider,
Då jag är för ewigt skild från dig.

Sjömansång.

Fly, min julle, från strand, Skjut åstad som
en And. Emellan skären låt varligt det gå, Men
tag sedan ett språng Öfwer fjärden så långt, Fram
till näset der björkarne stå.

Der mitt hem jag förlät Fastän moder min
gråt, Ty jag war hennes ålderdoms stöd. Men ej
tåren jag såg, Ty min brännande håg Mig på fröjd
och på äfventyrs bjöd.

Och jag flydde med lust Från den wänliga
kust! Knappt en droppa wid affskedet flöt. Högt i
harmen det slog. Wår „Harmonias“ bog Genom
brusande vågorna bröt.

Smeft min brännande kind Blef af svalkande
wind: I mitt hjerta blef glädje och vår; Och jag
drömde om makt Och om lycka och prakta, Som
man drömmer wid aderton år.

Men en storm innan fort Bläste lustlotten bort. Med en räddande planka i hand Snart för lifvet jag stred, Då en bölja så wred Wräkte mig på en främmande strand.

Nu var krossadt mitt mod, Der jag skeppsburen stod Och ångrade djupt mina fel. Den tår som du grät Då ditt hem jag förlät, Kära moder, låg tung på min själ.

Ack! om blott jag förmått, Till din hydda jag gått; Men oþ skilje omältiga haf. Jag war biltog och arm, Men wid windarnes larm Ut till sjöß jag mig åter begaf.

Men min gyllene dröm, Som en spän på en ström Flydde bort med min ynglingahåg, Men en längtan få warm, med en flappande barm Mot den älskade norden jag såg

Länge segla jag sic, Förrän hemåt det gif Öfwer swallande vågor i dans. Nu en man står jag här Iblast hembygdens stär Uti morgonens skimrande glans.

Hwarken gods eller guld För jag hem moder huld! Jag är fattig som fördom jag war. Men min gyllene dröm. Och mitt arbetes lön Skall förljufwa min ålderdoms da'r

Huru rörd, huru fäll Ser jag åter ditt tjäll: Solen skine så grant på deß vägg. Moder! fjerran ifrån Kommer åter din son, Blif ej rädd för hans yfwiga skägg!

Genom tårar jag ber, Men, o Gud! om ej mer Jag min moder i lifvet får se, År jag glader igen, Då blir hafvet min wän, Som min tro jag i döden will ge.

Om min bön når dit opp, Himmel! svik ej mitt hopp, Som i mödornas tyngd war min tröst. Efter ånger och strid Gif mig hem gif mig frid Och förlåtelse wid hennes bröst.

Nu jag slutat min färd Och jag ser från din härd Röken högt emot himmelen går, Dörren öppen, o ság? År det willa, o nej! Der på trappan ju moder min står.

Hennes öga mig ser, Se hon illar hit ner, O du, Allgode! styrka mig gif. Moder! ljufwaste namn, Denna stund i din famn År den ljufwaste stund i mitt lif.

Sjömannens afsked från hemmet.

H a n:

Farewäl! men så du, hulda, får ej bæfwa,
Fast jag måste bort från älskad hamn,
Att ut på hafwets mörka vågor swäfwa,
Då du har lugn i liten hyddas famn. :::

H o n:

Min älskade, jag mäktar ej att qväfwa
Den djupa smärta, som intar mitt bröst,
Mitt hjerta ständigt stall af oro bæfwa
Bid saknaden af dig min enda tröst. :::

H a n:

När våren ler härnast och vågor gunga
Mot till den hamn der all min fällhet war,
Jag kysser dig och då skall hjertat sjunga
Att jemnt, uti din lilla hydda qvar. :::

H o n:

Den ljufwa våren will jag nöjd förbida,
Fast du blir långt fjerran från mig stild;
Och hwad jag än af saknaden må lida,
Blir ljust när jag får återse din bild, :::

H a n:

När söders sol på mina kinder glöder,
Jag under palmers kronor wänligt ler
Att negerbarnens dans; tro ej i söder,
Nej, i din hydda, då min tanke är. :::

H o n:

Glöm ej de dyra löften du mig svurit,
Då söders nöjen will förtjusa dig,
Att ej den kärlek jag så ren dig burit
Förbyter sig i törnen på min stig. ::

H a n:

O, darra icke så, ty hafwets bölda
Ej söndra kan vår kärleks varma tro;
Hvarthän jag går, dig mina tankar följa,
De ständigt i din lilla hydda bo. ::

H o n:

Jag will ej darra, jag will endast sända
Till himmelen för dig min varma bön,
Att hwarhelsf din resa än må lända,
En lycklig hemkomst blir din kärleks lön. ::

H a n:

Farewäl, åt Gud jag mig nu öfverläter,
Hans milda hägn, skall jemnt min stjerna bli,
Mitt hjerta säger att jag ser dig åter.
Och än en kyss; förrän jag skiljs från dig. ::

H o n:

Adjö, farewäl! kanske för sista gången,
Jag dig till afsked räcker nu min hand,
Adjö farewäl, du icke finner mången
Som älskar dig så högt i lifwets land. ::

H a n:

Adjö, farewäl i höga berg och dalar,
Der jag har trampat på min barndomsstig
Adjö, farewäl! I himlens höga salar,
Om icke här, jag der skall träffa dig. ::

Säljes i Bokhanden №:o 41 Unionsg.